

JÁRÓFÖLD

A szerencsesüteményeket
már megsütöttem. Papírcsíkon
bennük, félkövér betűkkel,
hogy kószálnak még ilyen alakok
a világban, és gyeptéglázhatnak is
ennyi erővel. Hogy a jósbarlang
az álom megszálló jellegére felcserélve,
a romkert virágai illatoznak,
és mindez olcsó másolatban terjed.
A tálkában maradt viszont,
hogy a zárt rendszerre jellemző
nyomásra összébb szorulnak
a semmitmondó részletek,
és csupán rajtam áll,
hogy ruganyosan útra kelek-e
a kitűzött irányba. Rágódva
a cirkuszban szokásos füttyögésen,
a parkőr szöges botja épp mire irányul.
Tapasztalatból tudva, hogy a macska
kísérőjelenségként a lábamhoz telepszik
és a fénypázmába piszkál,
ha az egyensúlyi állapot beáll,
az a fémes íz csak egy a sok közül
a szájban.

Az írásban oly bizonytalan
illatokra visszatérve: az utat
egy irányban felocsolták,
térdig párafoszlányokban álltam.
Korán volt még beülni a pultba,
hogy a bábura vigyázzak.
Megszokjam a beszüremelő fényben,
az előző ruhámban, kiadjam az ablakon,
amikor rám csörögnek, és bezárjak,
ahogy évek óta mindig.
Legjobb, ha e néhány órára
a katalógusszekrény oldalának dőlök,
bízva belső szerveimben, ráadásnak
lesimítva éjfekete zoknim.
Rákészülve, hogy a meghirdetett
esemény után kitérom a tolózárás ajtót,
és az érzékelők vezérelte fénybe lépek.
Mélyet szippantok a lőpor szagából,
ami az évkönyv lapjairól majd hiányzik,
a macskakövek fölött fikarcnyit se gyengül.